

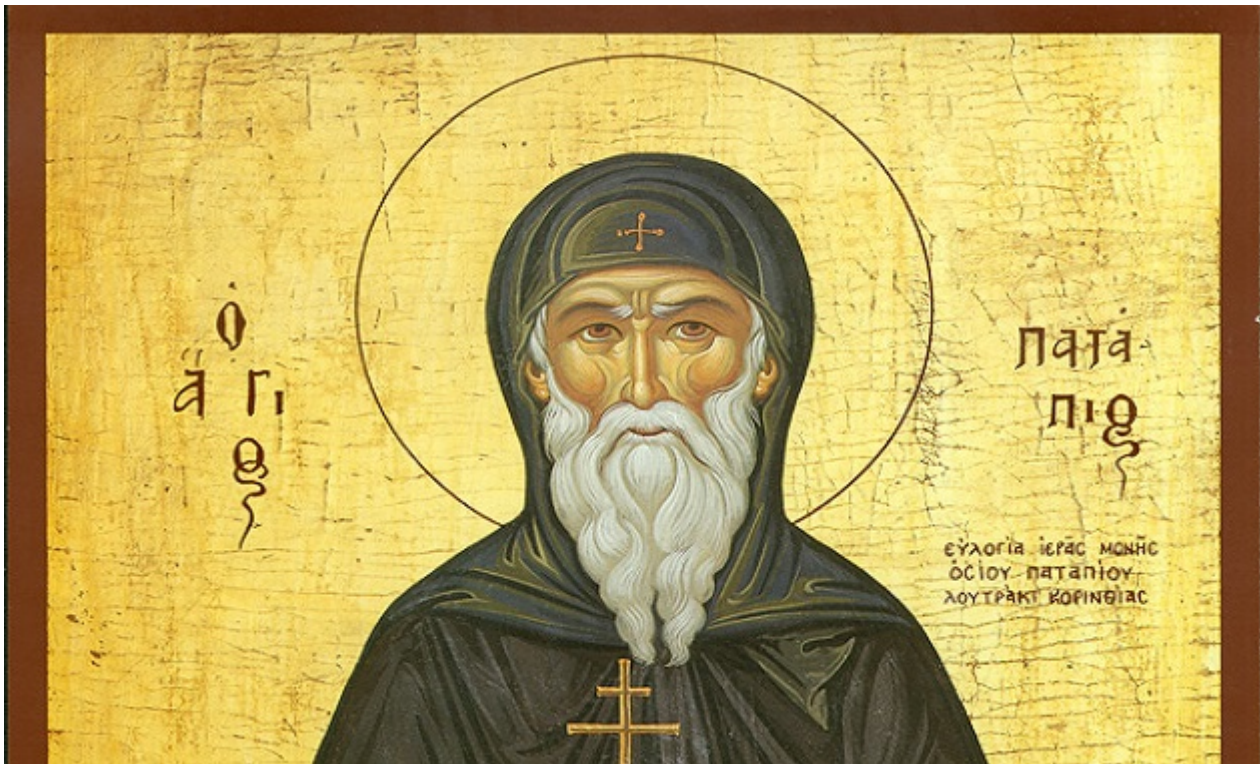
Άγ. Πατάπιος: Ο αναζητητής της ταπείνωσης και θεραπευτής του καρκίνου

/ [Πεμπτούσία](#)

Άγιος Πατάπιος (8 Δεκεμβρίου)

Σήμερα η Εκκλησία εορτάζει και τιμά την ιερή μνήμη του οσίου Παταπίου του ερημοπολίτη. Έτσι χαρακτηριστικά τιτλοφορείται ο όσιος, που έζησε απομονωμένος στην έρημο, αφήνοντας το θόρυβο και τις χαρές της κοσμικής ζωής. Γεννήθηκε στην Θήβα της Αιγύπτου από γονείς ευσεβείς χριστιανούς, κοντά στους οποίους με πολλή φροντίδα κι επιμέλεια ανατράφηκε κι έμαθε τα ιερά γράμματα. Ταιριάζει και στον άγιο Πατάπιο εκείνο που γράφει ο απόστολος Παύλος προς τον Τιμόθεο· «από βρέφους τα ιερά γράμματα οίδας, τα δυνάμενα σε σοφίσαι εις σωτηρίαν διά πίστεως της εν Χριστώ Ιησού». Η πίστη στον Ιησού Χριστό και τα ιερά γράμματα κάνουν πραγματικά σοφό και σώζουν τον άνθρωπο.

Όταν ήλθε σε ηλικία, ο άγιος Πατάπιος απαρνήθηκε την πατρίδα, τον πλούτο, τους συγγενείς και κάθε κοσμική απόλαυση και ματαιότητα κι έφυγε στην έρημο. Ήταν

η εποχή τότε, που ο αναχωρητισμός και ο μοναχικός βίος στην περιοχή εκείνη της Αιγύπτου βρισκόταν σε μεγάλη ακμή. Γρήγορα ο άγιος Πατάπιος ξεχώρισε κι έγινε πολύ γνωστός για τη μεγάλη του άσκηση και αρετή, τόσο, που πολλοί έτρεχαν κοντά του, για να ωφεληθούν πνευματικά από τη γνωριμία του και την αναστροφή μαζί του. Το ίδιο γινότανε, όπως βλέπουμε στα ιερά Ευαγγέλια, με τον Πρόδρομο και Βαπτιστή Ιωάννη, όπου «εξεπορεύετο προς αυτόν Ιεροσόλυμα και πάσα Ιουδαία και πάσα περίχωρος του Ιορδάνου».

Αυτό πρέπει να το προσέξουμε και να το εκτιμήσουμε πολύ, ποια σημασία δηλαδή και πόση πνευματική ωφέλεια έχει για έναν τόπο η παρουσία ενός αγίου ανθρώπου. Ας μην είναι, και δεν πρέπει να είναι, μέσα στο θόρυβο του κόσμου, αλλά στην έρημο, μόνος μαζί με το Θεό. Οι άνθρωποι τον βρίσκουν και τρέχουν να τον δουν και να τον ακούσουν, σαν εκείνους που διψάνε και δεν περιμένουν να πάει σ' αυτούς το νερό, αλλ' αυτοί πηγαίνουν στη βρύση. Δεν είναι ανάγκη και δεν πρέπει οι όσιοι ασκητές να κατεβαίνουν, για να βρουν τάχα τους ανθρώπους, αλλά οι άνθρωποι μόνοι τους ξέρουν να πηγαίνουν στα μοναστήρια, όπως και τώρα πολλοί πηγαίνουν στο Άγιο Όρος.

Ο άγιος Πατάπιος τόσο πολύ αγάπησε την ησυχία της ερήμου, ώστε άρχισε να στενοχωρείται, βλέποντας τους ανθρώπους να τρέχουν κοντά του, να τον επαινούν και να τον θαυμάζουν για την ασκητική του ζωή και για την αγιότητα του βίου του. Οι άγιοι ποτέ δεν αφήνουν τον εαυτό τους να πιστέψει εκείνα που ο κόσμος πιστεύει γι' αυτούς· αν το πάθουν αυτό, τότε τα έχασαν όλα. Αυτή είναι η μεγάλη δύναμη και η αρετή των Αγίων, γι' αυτό όσο ο κόσμος τους θαυμάζει, τόσο εκείνοι φεύγουν και κρύβονται. Αυτό έκανε και ο άγιος Πατάπιος· αφού έμεινε χρόνια στην έρημο της Θηβαΐδας, ύστερα για να χαθούν τα ίχνη του, έφυγε και πήγε στην Κωνσταντινούπολη.

Στην Κωνσταντινούπολη ο άγιος Πατάπιος, οδηγημένος από το Θεό, πήγε κι έμεινε στο προσκύνημα της Παναγίας των Βλαχερνών. Εκεί έζησε άγνωστος και φτωχός, μέσα σε μεγάλη σκληραγωγία και πνευματική περισυλλογή, όπως και στην έρημο. Μα το φως δεν μπορεί να κρυφτεί κι η αγιοσύνη, όσο περισσότερο κρύβεται μέσα στον άνθρωπο του Θεού, τόσο πιο πολύ είναι φανερή στον κόσμο. Ο άγιος Πατάπιος, ο ταπεινός και φτωχός μοναχός των Βλαχερνών, έφτασε να είναι ένας ουράνιος άνθρωπος κι ένας επίγειος άγγελος. Γι' αυτό κι ο Θεός τον δόξασε με τη χάρη των θαυμάτων. Εκεί κοντά στα ιαματικά νερά της Ζωοδόχου Πηγής των Βλαχερνών ήταν κι ο άγιος Πατάπιος, θεραπεύοντας τις αρρώστιες των ανθρώπων.

Από τα πολλά θαύματα και τις θεραπείες του αγίου Παταπίου αναφέρομε μόνο ένα· θεράπευε μια γυναίκα, που έπασχε η ταλαίπωρη από καρκίνο του μαστού. Την

αρρώστια αυτή, που για την ιατρική επιστήμη ακόμα είναι ανίατη, την νίκησε ο άγιος Πατάπιος με την προσευχή και με τη χάρη του Χριστού. Γι' αυτό και είναι ο προστάτης και θεραπευτής των πιστών, που πάσχουν απ' αυτή την επάρατη αρρώστια. Και σήμερα στο γυναικείο μοναστήρι του αγίου Παταπίου, που είναι στο βουνό επάνω από το Λουτράκι της Αττικής, πηγαίνουν οι πιστοί και ζητούν τη χάρη του Χριστού, για να βρουν ίαση με τις ευχές του αγίου Παταπίου. Ο Ιησούς Χριστός, ο ιατρός των ψυχών και των σωμάτων μας, είπε για τους Αγίους, κι είναι αλήθεια, ότι «ο πιστεύων εις εμέ τα έργα ά εγώ ποιώ κακείνος ποιήσει...». Αμήν.

(† Μητροπ. Σερβίων και Κοζάνης Διονυσίου, Εικόνες Έμψυχοι, σ. 159-161).